

Van stoel B2 naar een nieuw leven in Australië

Het bijzondere levensverhaal van marinier Arie de Bruin

Op de passagierslijst staat slechts een naam. **A.A. de Bruin, stoel B2.** Meer dan zeventig jaar later is die enkele vermelding het beginpunt van een bijzonder levensverhaal.

Op **22 juli 1950** stapte Adrianus Antonius, roepnaam **Arie**, de Bruin aan boord van een vliegtuig met bestemming Australië. Vier dagen later, op 26 juli, kwam hij aan in Sydney. Voor de buitenwereld was hij op dat moment een van de vele Nederlanders die na de oorlog een nieuw bestaan aan de andere kant van de wereld probeerden op te bouwen.

Maar achter die naam op de passagierslijst ging een veelbewogen geschiedenis schuil.

Arie de Bruin was geboren op **30 augustus 1917 in Wateringen**, als zoon van Cornelis Jacobus de Bruin en Agatha Jacoba van de Hut. Hij groeide uit tot marinier en diende jarenlang onder omstandigheden die hem zijn verdere leven zouden blijven tekenen.

Van Wateringen naar de marinierskazerne

In het Rotterdamse bevolkingsregister duikt de naam van de jonge De Bruin al op in **1936**. Op 28 februari van dat jaar staat hij geregistreerd als marinier, woonachtig in de kazerne aan het Oostplein.

Voor een jonge man uit Wateringen moet Rotterdam een andere wereld zijn geweest. De kazerne werd zijn verblijfplaats en het Korps Mariniers zijn beroep. Niet lang daarna zou zijn militaire loopbaan hem ver buiten Nederland brengen.

Na de Tweede Wereldoorlog werd hij uitgezonden naar **Nederlands-Indië**. De Nederlandse Mariniersbrigade werd vanaf 1946 ingezet in de strijd die volgde op de Japanse bezetting en de Indonesische

onafhankelijkheidsverklaring. Nederlandse mariniers opereerden onder meer op Java.

Het waren jaren van patrouilles, beveiligingsopdrachten en gevechten. De omstandigheden waren zwaar en gevaarlijk. Voor de mariniers was Nederlands-Indië geen gewone buitenlandse plaatsing, maar een periode waarin het verschil tussen militaire dienst en direct levensgevaar soms klein was.

Ook Arie de Bruin bleef niet ongeschonden.

Gewond in Nederlands-Indië

Volgens de latere officiële erkenning diende De Bruin **van 1946 tot 1949** bij het Korps Mariniers onder zeer zware omstandigheden in het voormalige Nederlands-Indië. Tijdens die diensttijd **raakte hij gewond**.

Over wat er precies gebeurde, zijn in de tot nu toe bekende bronnen weinig persoonlijke details terug te vinden. Juist daarom is een document uit 1995 van bijzondere betekenis.

Dat jaar ontving De Bruin in Wateringen het **Draaginsigne Gewonden**. Burgemeester drs. W. van den Bos Czn. reikte de onderscheiding aan hem uit. De uitreiking was een officiële erkenning van het lichamelijke leed dat hij tijdens zijn militaire dienst had opgelopen.

Bijna een halve eeuw na zijn uitzending werd daarmee zichtbaar gemaakt wat voor De Bruin een persoonlijk onderdeel van zijn oorlogs- en dienstverleden was geweest.

Zijn eigen herinneringen

Dat verleden is niet alleen in officiële documenten vastgelegd. In 2019 kreeg het **Mariniersmuseum** een bijzondere schenking van mevrouw N. Aylward-de Bruin.

De schenking bestond uit een **autobiografie van Arie de Bruin** en een door hemzelf gemaakte schildering met de tekst *Welkom Thuis*.

Die twee voorwerpen geven de geschiedenis een persoonlijk gezicht. Waar archiefstukken vooral data, namen en functies laten zien, vertellen een autobiografie en een zelfgemaakte schildering iets over de man achter de marinier.

Wat De Bruin precies zelf over zijn jaren in Indië schreef, maakt zijn autobiografie tot een waardevolle bron voor de reconstructie van zijn leven.

De vlucht naar Australië

Eind 1949 veranderde de situatie in Nederlands-Indië ingrijpend. Na de soevereiniteitsoverdracht aan Indonesië moesten Nederlandse militairen en burgers een nieuwe toekomst kiezen.

Voor sommigen betekende dat een terugkeer naar Nederland. Anderen besloten hun leven opnieuw op te bouwen in het buitenland. Australië was in die jaren een belangrijke bestemming voor Nederlandse emigranten.

Arie de Bruin koos voor Australië.

Op **22 juli 1950** staat zijn naam op de zitplaatsenlijst van de vlucht van Amsterdam naar Sydney. **A.A. de Bruin – B2.**

Een paar woorden op een administratief document, maar waarschijnlijk het begin van een enorme verandering in zijn leven.

Op **26 juli 1950** zette hij voet op Australische bodem.

Of hij de reis alleen maakte, is vooralsnog niet duidelijk. Op de beschrijving van zijn grafzerk in Kwintsheul staat dat hij gehuwd was met **Maria Kleinheinz**. Of zij eveneens naar Australië reisde, en wanneer, is uit de nu bekende gegevens niet vast te stellen.

Terug naar Kwintsheul

Australië werd een belangrijk hoofdstuk in het leven van Arie de Bruin, maar zijn laatste rustplaats ligt uiteindelijk weer dicht bij zijn geboortegrond.

De man die in Wateringen werd geboren, als jonge marinier in Rotterdam woonde, jarenlang in Nederlands-Indië diende en in 1950 naar Australië vertrok, overleed op **1 oktober 2011**.

Hij werd begraven in **Kwintsheul**.

Zijn levensverhaal is daarmee letterlijk een reis geworden over meerdere werelddelen. Van het Westlandse Wateringen naar Rotterdam, van Rotterdam naar Nederlands-Indië en vervolgens naar Sydney.

En ruim zestig jaar na zijn vertrek uit Nederland kwam een deel van zijn verhaal weer terug. Niet in de vorm van een vliegtuig of een passagierslijst, maar in een autobiografie, een zelfgemaakte

Welkom Thuis-schildering en de archiefstukken die zijn levensloop stukje bij beetje zichtbaar maken.

Op de passagierslijst van 22 juli 1950 staat alleen:

A.A. de Bruin – B2.

Achter die naam zat een marinier met een verleden in een van de meest ingrijpende perioden van de Nederlandse geschiedenis. Een man die gewond terugkwam uit Nederlands-Indië, een nieuw leven begon in Australië en uiteindelijk werd begraven in de omgeving waar zijn verhaal begon.

Een stoelnummer bleek het begin van een levensverhaal.